

Snarer . . . han, som aldrig før havde haft en ukysk Tanke, aldrig havde syndet mod det sjette Bud.

Eller var han igen her i en Vildfarelse, et Selvbedrag? Kunde Synden overhovedet være saa enkel? Var den ikke altid mangfoldig . . . forræderisk som den uanselige Urt, der gemmer dybe og vidtforgrene Rødder i det Skjulte? Var hans Sansers Forvildelse maaske blot et tilfældigt aabenbaret Skud af mange forborgne Laster . . . af alle de andre Hjærtets Dæmoner, som han havde kæmpet mod og troede overvundne?

Som han gik i disse Tanker, blev han opmærksom paa en lille Lynghytte, der dukkede op foran ham umiddelbart ved Vejen. En pjaltet Kone stod udenfor og pindede Kvas, og ved den solbeskinnede Gavl sad en graahaaret Krøbling paa en Halmvisk og lallede som et Barn.

Emanuel standsede af Overraskelse. Det var nu saa længe, siden han havde staaet Ansigt til Ansigt med den usminkede menneskelige Elendighed, at han uvilkaarlig kom til at gyse ved Synet af dette sammensunkne Tag, denne indfaldne Gavl, disse sønderbrudte Ruder, der stirrede ud paa ham som onde Øjne. Han mindedes Mosekærshusene derovre i hans forrige Hjemstavn, — hin Samling